

der, da troer jeg ikke at kunne gjøre det bedre end ved at sammenholde, hvad der nu er almindelig Praxis, naar der skal oprettes nye Menigheder, og hvad der derimod vil blive Fremgangsmaaden, hvis en Lov som denne bliver vedtagen, og nye Frimenigheder skulle oprettes. Det er langt fra at være uden Exempel, at der oprettes nye Menigheder. Det er ikke faamange Aar siden, at der blev bygget en Kirke paa Nørrebro og henviist en Menighed til denne. Der er jo mange andre Steder Trang dertil; den lille Lade- og Lasseplads Vandholm har i flere Aar ønsket at see sin Sogneforbindelse med det Landsogn, hvortil den hører, løst og faae sin egen Kirke og Præst, et Dnsse, som vistnok allerede vilde have været opstillet, hvis man havde haft de pecuniære Midler. Hvorledes skal nu en saadan Samling af Sogneboere, der ønske at løses fra den Sognekreds, med hvilken de staae i Forbindelse, gaae frem? De indgive et Andragende til Kongen, og dette Andragende ledsages af alle de fornødne Oplysninger, og er Noget forglemmt eller forbigaaet, skal Andragendet tilbage gennem Biskoppen, Provsten og Præsten, for at dette kan bringes tilveie; det kan ogsaa være muligt, at Kirkeministeren finder sig foranlediget til at henvende sig til Indenrigsministeren, og han sender da Andragendet gennem Amtmanden til Amtsrådet og deraf til Sognekommunen eller Byrådet, for at de kunne høre sig derover. Det er den lange bekjendte Wei, Betænkningernes og Betænkningens Wei, hvorpaa Sagen, fordi man ofte skal standse og see sig om, langsomt fremmes. Saadanne Betænkninger ere Frimenigheder, Sognebaandsløbere fritagne for, de behøve hverken at see tilhøre eller tilvænne eller raadsføre sig med Naboer eller Gjenboer, de ere alene henviste til sig selv, deres eget Indre, deres egen Følelse, deres egen Trang, der bringer dem til at søge noget Bedre, end de have. De behøve, naar de skulle vælge deres Præst, kun at tage Hensyn til, om det er en Mand, der taler saaledes, at de føle sig tiltalte deraf; kunne de blot, det ene Medlem med det andet, blive enige med den Mand, de ville slutte sig til, er Sagen afgjort, saa behøves der hverken kongelig eller ministeriel Resolution, saa have

de selv resolveret i Sagen. Ja, det forstaaer sig, naar dette er gjort, skal der kongelig Stadsfæstelse til, for at den, der er kaldet, kan modtage Pladsen, men hvad har en saadan Stadsfæstelse fra Regjeringens Side at sige? En jødisk Præst, om han er valgt, maa ogsaa finde sig i, at hans Valg skal have Stadsfæstelse, de reformeerte Præsters Valg blive ogsaa stadfæstede af Regjeringen, det er en Magt, som tilkommer Kongen som Rigets Overhoved. Naar Stadsfæstelsen har fundet Sted, skal Menigheden anerkjendes; ja, en saadan Anerkjendelse finder jo ogsaa Sted mellem den ene souveraine Tyrste og den anden souveraine Tyrste. Denne Anerkjendelse tyder netop hen paa, at denne Frimenighed er en fremmed Person indenfor Kirkens Grændse, at det er en fremmed Menighed, ikke som den, der hører Kongen selv til, som han selv har stadfæstet, og hvis Andragende han selv har bønhørt og bevilget. Der bliver da den Forskjel mellem de to Fremgangsmaader, at, naar man følger den ældre Praxis, da lader man den øverste Magt, Magten til at oprette Menigheden, være paa eet Sted ubeelt, lader den blive i den højeste Styrelses Haand, hvad man nu vil kalde den, Generalsynode, Konge, eller hvad man nu har. Man lader den blive ubeelt paa eet Sted og søger da at mildne det Strengt i denne Centralisation derved, at man er meget omhyggelig og samvittighedsfuld i allevegne fra at søge de fornødne Oplysninger, om der skulde være nogen Grund til Klage, om der skulde være Noget, der kunde lide Uret, om der skulde være noget Dnsse, nogen Fordring, for at denne da kan komme frem itide og blive paaagtet. Naar man derimod følger den nye Praxis, som foreskrives i en Frimenighedslov som denne, da lader man ikke Magten til at oprette Menigheder blive paa eet Sted, men spreder den paa alle Steder, Ingen kan sige hvilke; man bier ikke, til man seer Menighedsmedlemmer, som ønske at indtræde i en ny Menighedsforbindelse, men som en Sædemand, der strøer Sæden ud allevegne paa Algeren, saaledes udstroer man gennem Loven forud Verettigelsen og Magten ud over det hele kirkelige Samsund, saa at de høre Vetingelser kun behøve at komme til, for at den Spire, der er